

(0)verklighetens lager

Examensrapport
Ida Löfgren

Examensrapport
Ida Löfgren
Kandidatprogrammet i textilkonst
Högskolan för Design och Konsthantverk
Göteborgs Universitet 2016
Handledare: Lina Selander
Opponent: Linda Shamma Östrand
Examinator: Anna Tegeström Wolgers

Innehållsförteckning

Innehållsförteckning	1
Inledning	3
Frågeställning och utgångspunkt	5
Bakgrund	7-10
Genomförande	11-26
Reflektion	27-28
Resultat	29-30
Källförteckning	31-32

Inledning

Detta är ett gestaltningsarbete, det är ett arbete om att försöka förstå en känsla genom konst, med text som ett komplement till det fysiska arbetet. Jag försöker i mitt arbete gestalta hur det är att ha överklighetskänslor. Det är just därför det är fokus på gestaltandet i rapporten, hur jag genom en konstnärlig process tagit olika beslut.

Arbetet är baserat på mina personliga upplevelser av överklighetskänslor. Genom hela rapporten finns det datumsatta texter, de är texter ur anteckningsböcker.

Hur skall man förklara något som man själv inte förstår? Om man beskriver mitt arbete med en mening så är det nog det man får med sig. En önskan om att förklara något som man själv inte förstår och på så sätt kanske också förklara större frågor. Existentiella tankar, tankar om det stora, om tiden, rummet och verkligheten.

Jag inleder den här rapporten med en text som jag skrev när jag började på HDK där jag försöker förklara en överklighetskänsla:

2013-10-02

Spårvagnen rör sig sakta framåt, det har blivit vagnstopp någonstans längre fram. Raderna av spårvagnar blir längre och längre. Varje gång spårvagnen rycker till rör sig vattnet som läckt in mellan fönsterglasen. Det rör sig i vågor, ännu långsammare än vagnen. På de grå slasktäckta trottoarerna blandas grus och granbarr av grova gummisulor.

Sen händer det.

Helt oprovocerat får jag den där känslan. Allt stannar upp.

Jag kan se allt framför mig, bakom mig och runt omkring mig.

Jag förstår historien, gräset och molnen. Jag kan se allt utifrån helt objektivt. Allt som är viktigt, oviktigt, stort och litet. Jag förstår allt, kan svara på alla frågor.

Allt i en enda blixtrande sekund.

Jag vaknar. Har bara förnimmelsen kvar. De elektriska impulserna i fingertopparna.

Minnets av allt.

Spårvagnsfönstret fortsätter långsamt att klucka.

Gatlyktorna tänds.

Den här texten blir ingången in i en värld som jag inte riktigt själv förstår. En värld jag genom mitt projekt försöker förklara, inte bara för mig själv, men för andra.

Frågeställning och utgångspunkt

Hur kan man gestalta något på gränsen mellan verklighet och dröm?
Hur kan man genom en konstnärlig process gestalta överklighetskänslor?

Jag vill undersöka hur jag kan gestalta gränslandet mellan verklighet och överklighet och sedan skapa ett verk utifrån mina undersökningar. Genom ledorden transparens, lager och rörelse vill jag utforska möjligheten att skapa en verklighet nästan som vår egen. Syftet med arbetet är att undersöka hur jag kan gestalta mina egna överklighetskänslor och visualisera dem.

I början inspireras jag av tre gamla handkolorerade bilder. Det som intresserar mig är den tidsförskjutning som uppstår när ett fångat ögonblick fortsätter att förändras. När något fortsätter vara en sak men genom förändring blir till något annat, något mindre verkligt, något på gränsen till verkligheten. Det får mig att dra paralleller till hur det är att ha överklighetskänslor. Jag ser handkoloreringen som ett klumpigt försök att förfina fotografiet men det skapar i själva verket något annat. Något förändras i arbetsprocessen. Lagren skapar andra världar än de som först uppenbarar sig. Det handlar om de små absurditeter som hittas på gränsen till verkligheten. Något som i ett visst ljus skulle upplevas som verkligt men i ett annat ses som absurt. Att leva i gränslandet mellan verkligt och överkligt gör att man kan uppfatta vardagliga saker annorlunda. I de kolorerade bilderna uppfattar jag något liknande, något som inte riktigt kan beskrivas med ord men som kanske kan nås via en skapande process.

Bakgrund

Overklighetskänslor, beskrivningar

Ordet overklighetskänslor används ofta för att klumpa ihop begreppen depersonalisation och derealisation. De två begreppen beskrivs i Natur och Kulturs psykologilexikon som *“Upplevelse av overklighet som rör den egna personen. Personer som uppvisar depersonalisation känner sig främmande inför den egna personen och det egna jaget. Även tankar och de direkta intryck som personen har av aktuella ting i omvärlden kan upplevas som främmande och drömlika.*

Övergående depersonalisation är ett vanligt fenomen (som uppges kunna förekomma hos 50 % av befolkningen), speciellt hos barn och ungdomar men även hos vuxna när de reser till nya och okända platser, i samband med uttröttning eller starka känsloreaktioner.

Depersonalisation innefattar därför ofta även derealisation (upplevelse av omvärlden som overklig och drömlig)

...

Depersonalisations- och Derealisationssyndrom.

Permanent depersonalisation (depersonalisations- och derealisationssyndrom) är ett sjukdomssymtom vid depressioner, traumatiska upplevelser, ångeststörningar, hypokondriska tillstånd, temporallobsepilepsi, begynnande schizofreni och missbruk av hasch och alkohol. Anfällen kan åtföljas av yrsel, ångest och skräck för att bli psykiskt sjuk, av störningar i tidsupplevelsen samt i uppfattningen av omgivande föremåls storlek och form.”

För att förenkla begreppen har jag tagit exempel ur Wikipediaartiklarna där de beskrivs såhär: *“Derealisation är ett förändrat medvetandetillstånd som yttrar sig i att omgivningen eller verkligheten upplevs som overklig” “Depersonalisation är en känsla av overklighet, och en osäkerhet på sin identitet. Den drabbade individen känner vanligtvis inte igen sin spegelbild och klagar ofta på att livet känns som ett skådespel eller en film”*

Overklighetskänslor är alltså något som är ganska vanligt, som många människor kan känna igen sig i. Det är något som ofta porträtteras i populärkulturen. I filmen Amélie från Montmartre upplever huvudpersonen nästan magiska episoder av olika slag. Episoderna är filmade och klippta på ett annat sätt än resten av filmen, snabbare klipp och starkare färger. Stunder som upphöjer huvudkaraktärens liv. De här begreppen hjälper mig att förstå och förklara mitt arbete, och konkretisera det för andra.

Hilma af Klimt

I konsten finns det många exempel på konstnärer som målade utifrån “högre makter” ett av de mest spännande exemplen är Hilma af Klimt. Hon målade först traditionella porträtt och landskapsmotiv men det ändrade sig när hon fick sitt uppdrag från andevärlden. Hennes bildspråk ändrades då helt och hon började måla stora abstrakta verk. Detta innebar att hon skulle gestalta den astrala världen och att hennes hand var styrd av andliga mästare. Hilma af Klimt anordnade seanser tillsammans med fyra andra kvinnor. De kallade sig “De fem” och de upplevde sig ha kontakt med mästare från andevärlden som kallade sig “De Höga”(Karolina Witt 2009)

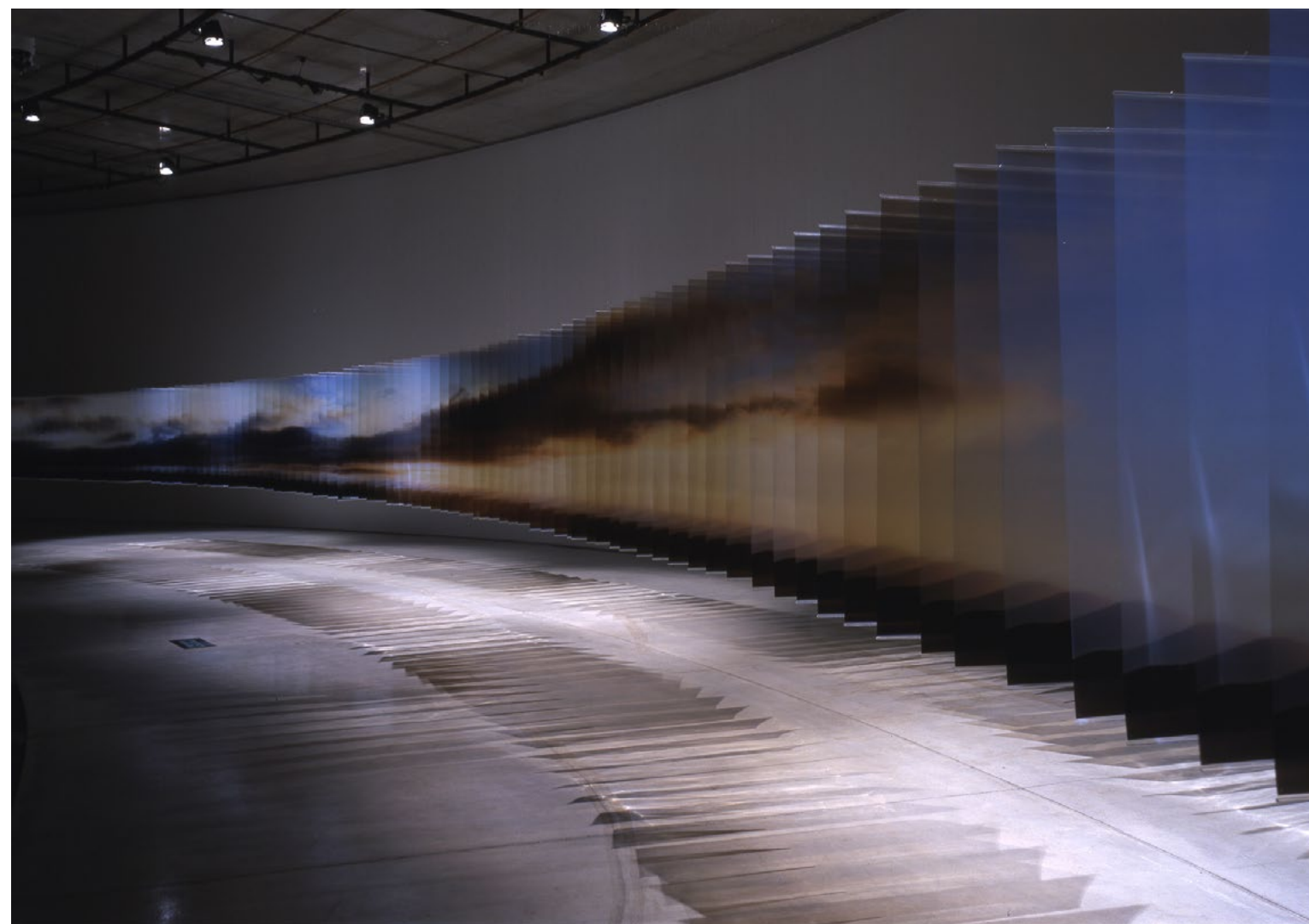
Magi

Jag alltid har varit intresserad av psyket. Det sjuka psyket. Det som man inte riktigt förstår. Jag tror att det har varit vägen till att förstå mitt eget måeden, mina egna överklighetskänslor. När jag var liten läste jag fantasyböcker som en galning. Då inte de vanliga fantasyböckerna "det finns en värld och den är såhär" (där de oftast har svärd) utan snarare böcker och filmer som var i genren "vanligt barn går in i en ny värld som är magisk". Harry Potter, Narnia, Den oändliga historien och Matilda handlar alla om vår värld fast lite bättre, lite mer magisk. Barnen kom från den verkliga världen och gick in i en överklig. Det var så jag kände själv.

Jag lekte ofta magisk, pratade med gudar jag hittat på, jag levde helt enkelt i mitt eget magiska land. Det fortsatte genom tonåren men någonstans där förstod jag att det inte var på riktigt. Att jag bara hittat på allting. Att magin aldrig funnits. Jag kände att världen var tom, att den inte var lika vacker, att något saknades. Det var en av mina svåraste insikter. Att det alltid skulle vara så. Jag antar att det var något sätt att bli vuxnare på, att sluta leka. Fast lekarna var alltid ganska allvarliga. Problemet var dock att medan jag slutade leka fortsatte mitt huvud att skapa magiska stunder, magiska stunder i form av överklighetskänslor. Stunder som jag både längtade och anpassade mig efter. Det tog lång tid för mig att förstå att de här känslorna hade ett namn, att det fanns psykologiska teorier som förklarade dem. Jag trodde istället att jag var knäpp.

Det är inte en känsla av obehag, det känns som att många tror det. Det är en känsla av att förstå och kunna göra allt. En känsla av upphöjdhet.

Året jag började på HDK försökte jag, som jag gjort många gånger förut, förklara känslan i text. Det är den text som finns i inledningen, där jag för första gången försöker beskriva för andra hur det känns och är. Det var ett stort steg för mig och temat har varit med mig under hela utbildningen. Jag gjorde under mitt andra år ett arbete som grundade sig i samma tankar. Då försökte jag sätta mig in i teologiska, filosofiska och spirituella teorier som berörde överklighetskänslor och högre makter. Men i det projektet tog jag mig an för mycket teori och till slut blev det inte något verk som jag kände speglade de känslor jag hade. Därför valde jag att försöka igen.

I det här projektet är jag väldigt inspirerad rent uttrycksmässigt av konstnären Nobuhiro Nakanish vars lagerfyllda verk skapar en lång exponering i vilken tiden verkar flyga förbi samtidigt som den står still. Ett ögonblick som genom lager skapar både rörelse, förnyelse och tidsförskjutning. Bilden är hämtad från hans hemsida och kan hittas på http://nobuhironakanishi.com/wp-content/uploads/2015/06/acac_yamamoto_04.jpg

Genomförande

Det börjar

I projektplanen skriver jag om tre handkolorerade fotografier som jag hittat på olika loppmarknader. Jag inspireras av de lager jag ser i bilderna. Jag vill utgå från de tre handkolorerade fotografierna jag valt. Det som intresserar mig i dem är den tidsförskjutning som uppstår när ett fångat ögonblick fortsätter att förändras. När något fortsätter vara en sak men genom förändringen blir till något annat, något mindre verkligt, något på gränsen till verkligheten. Jag väljer att inte göra någon sorts parafra på dem utan vill istället söka efter känslan i fotografierna.

Dagen efter inlämningen av projektplanen åker jag upp till Stockholm för handledning. Jag sitter på tåget och tänker på mitt projekt, det är som att jag inte riktigt förstår själv vad det är jag vill visa. Jag förstår inte riktigt vad jag skall göra heller, som att det är något som existerar lite i en annan värld. Under handledningen försöker jag förklara mitt projekt. Jag pratar om meningen med projektet: att hitta och gestalta något som man inte kan greppa.

Min handledare säger att jag måste utsätta mig mer för mig själv och gräva där jag står. För att hitta mitt innehåll. Att bygga upp mitt arkiv och läsa om olika saker som intresserar mig. Även att undersöka bilderna som jag utgår ifrån och formulera varför de är viktiga och hur de förhåller sig till mitt arbete. Hon uppmuntrar mig till att fortsätta fota och filma då jag visar henne några klipp jag filmat. Vi pratar också om varför jag vill fotografera själv och det handlar om att jag vill ha kontroll över mina bilder. Mitt problem är att hitta ett motiv och komma fram till vad det betyder. Verklighetsanknytningen som jag vill åt ligger ju ändå i fotografiet. Fotografierna är det som är närmast verkligheten i mitt arbete. Vi pratar även om vilka bilder jag skall använda i mitt slutprojekt.

I projektplanen skriver jag om att jag vill utforska de tre fotografier jag valt och varför jag tycker att de är så spännande. Därför sätter jag mig ner efter mitt handledningssamtal och skriver ner de lager jag ser i fotografierna. Det är just lagren jag känner är spännande. Och hur de lagren förhåller sig till varandra. Jag funderar över hur jag kan bygga upp mitt arbete på samma sätt som fotografiernas lager.

Bild 1 röd ram

Jag känner ett intresse för absurditeten i bilden, en svartvit bild omgjord till en färgbild. De skarpa figurerna med den suddiga bakgrunden och trots att den är kolorerad är den också målad med akryl för att passa in i den lite för stora ramen. Den är täckt i plast vilken åldras och skapar så en ytterliggare dimension av upplösning. Det suddiga mot det skarpa, det svartvita mot det färgglada. Måleriet ovanpå, ramens skrapningar. Det skapar en absurditet. En kompakthet. något som nästan är för mycket. Att se förbi motiviet och se lagren och teknikerna som skapar en stämning.

Lagren i denna bild är: Verklig situation --> Fotograf --> Fotografi--> Framkallning--> Kolorering--> Efterbearbetning med Akryl--> Inramning--> Plast på fotografiet som åldras--> Tid--> Hantering.

Bild 2 Guld och svart ram

Här är motivet en tydligare ingång, figurerna och huset är lika skarpa, den dåliga koloreringen skapar en känsla av att figurerna inte längre hör hemma i sin bild. Vattenfläcken på fotografiet är en till dimension som gör att man går ur bilden och in i skapandet bakom. I tidsintervallen mellan när bilden är tagen och det sista tidslagret. Man blir intresserad av detaljerna och helheten lika mycket. Dess rena absurditet i motivet tillsammans med koloreringen skapar känslan av tidslager.

Lagren i denna bild är : Verklig situation--> Fotograf--> Fotografi--> Framkallning--> Kolorering--> Inramning--> Tid och Åldrande.

Bild 3 Gråguldrum

Motivet tar över koloreringen som är väldigt "Lugn" mer subtil. Man kan nästan se det som en svartvit bild, därav ser jag det inte som lika kitschig och fel som de andra bilderna. Den är lite för välgjord men funkar i relation till de andra bilderna. Ändå är det något med färgerna som jag tycker om. De är lite urvattnade. Även motivet är roligt men har inte riktigt de lager som jag ändå letar efter. Lagren i denna bild är : Verklig situation--> Fotograf--> Fotografi--> Framkallning--> Kolorering--> Inramning--> Tid och Åldrande.

Bildanalyser

Utifrån denna undersökning kan jag se att jag behöver något som grund, något att förändra och det är det jag behöver hitta. En bild. Bilden i sig kan vara ganska vanlig, det är inte bilden som jag vill skall skapa absurditeten utan bearbetningen. Det är bearbetningen som skall få fram känslan. Tillsammans med bilden. Därför behöver jag inte planera bilden i det första stadiet utan hitta en bild genom undersökningar av min miljö. Genom att uppslukas av det jag finner, de människor och platser jag hittar. Jag vill skapa samma tidsförskjutning i min bild trots att den är en ny bild som jag använder mig av.

Arkivet

Efter det kommer det en dipp, jag får det ofta, det är som att jag borde vant mig nu, att det borde vara något som jag har mindre dåligt samvete för. Jag försöker arbeta, fast jag mest känner mig dålig och värdelös.

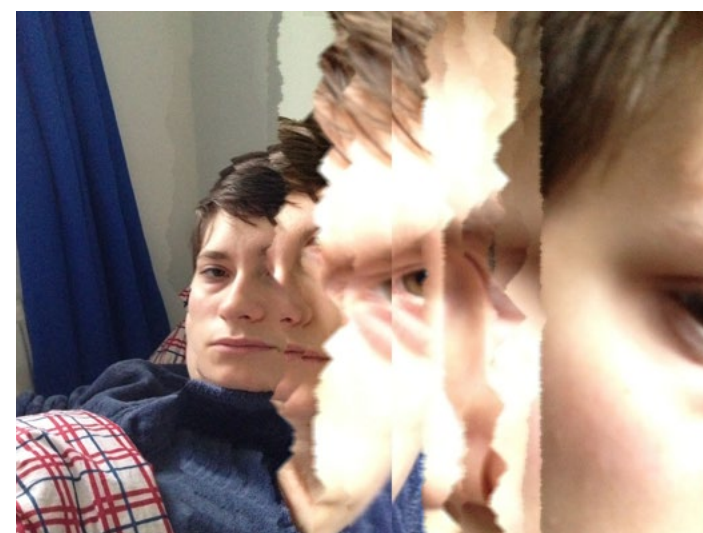
Jag letar i mitt arkiv och hittar foton och filmklipp, gör flera tuschteckningar. Jag filmar och försöker hitta känslan som jag är ute efter. Det är svårt, jag är väldigt frustrerad och det känns som att jag inte kommer någonstans alls. När jag arbetar med tuschet känner jag hur den abstrakta, nästan molnliknande strukturen som skapas när man blandar tusch och vatten intresserar mig. Skiftningarna i tonen och molnformerna påminner om tankar och känslor. Jag hittar även flera bilder som jag känner visar något som jag är ute efter.

Tuschteckning

Tuschteckning

Panoramabild tagen med en iphone

Bild tagen från buss

Is

Bild tagen från buss

Bilden

Jag letar efter rörelse i bilden, något som inte riktigt är verkligt men ändå ser verkligt ut. I början letade jag bara i mitt arkiv för att försöka förstå vad det var jag letade efter rent visuellt för att sedan ta en egen bild. Men genom att se på mina egna bilder och filmklipp hittade jag bilden nedan, det är en bild tagen från en buss i alla hast, som jag inte tänkte mer på efter det. Men när jag såg den igen kände jag att det är som att den är flyktig men samtidigt tidlös.

Det är något med den, något som jag inte kan sätta fingret på. Den påminner om något, det är som att den leder en in i en annan värld. Bilden känns som något som alla kan relatera till. Den funkar visuellt men det är ändå något fel på den, något som gör att den är perfekt. Den är som garderoben in till Narnia, man ser att det kommer finnas något spännande bakom, på andra sidan, längre upp på vägen.

Jag bestämmer mig för att skriva ut bilden på digitaltextilprintern för att prova hur den ser ut på ett genomskinligt tyg. Jag har arbetat med den tekniken tidigare och det är en teknik jag både känner mig hemma i och tycker är intressant. Jag provar den först på ett medeltransparent bomullstyg. Jag vill ha en lagerverkan mellan olika bilder. Tyget är för tjockt och jag får tänka om.

Samtidigt börjar jag att färga genomskinliga tyger, jag vill ta fram någon sorts rörelse i tyget, något som för en vidare genom bilden. Jag börjar tänka på färger, jag väljer ganska instinktivt grågrön. På något sätt representerar grågrön övergångar för mig, vårgräset, det är samtidigt något obehagligt och lite överjordiskt med färgen.

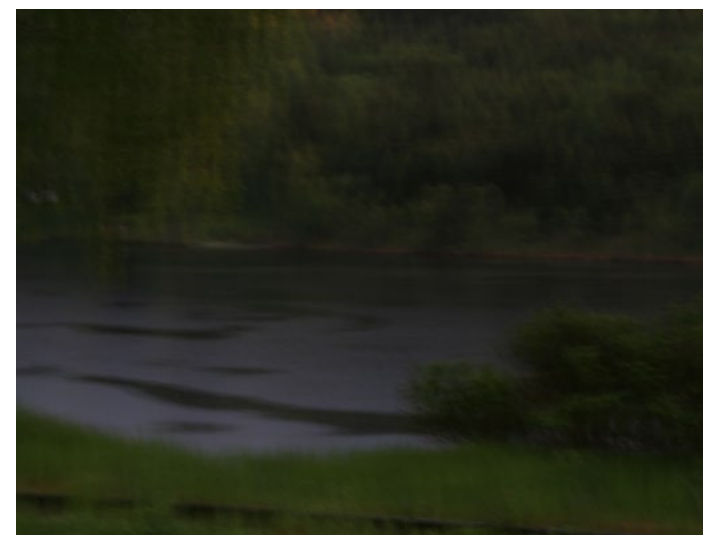
Jag börjar tänka i lager, tyglager, att lagren skall representera någon sorts genomgång till ett annat tillstånd, övergången till överkligheten. Varje lager av tyg skall representera en del av övergången mellan verklighet och överklighet.

Bild tagen från buss

Stillbild ur filmklipp där jag vilker tvätt.

Suddig bild på flod

Rivning av byggnad

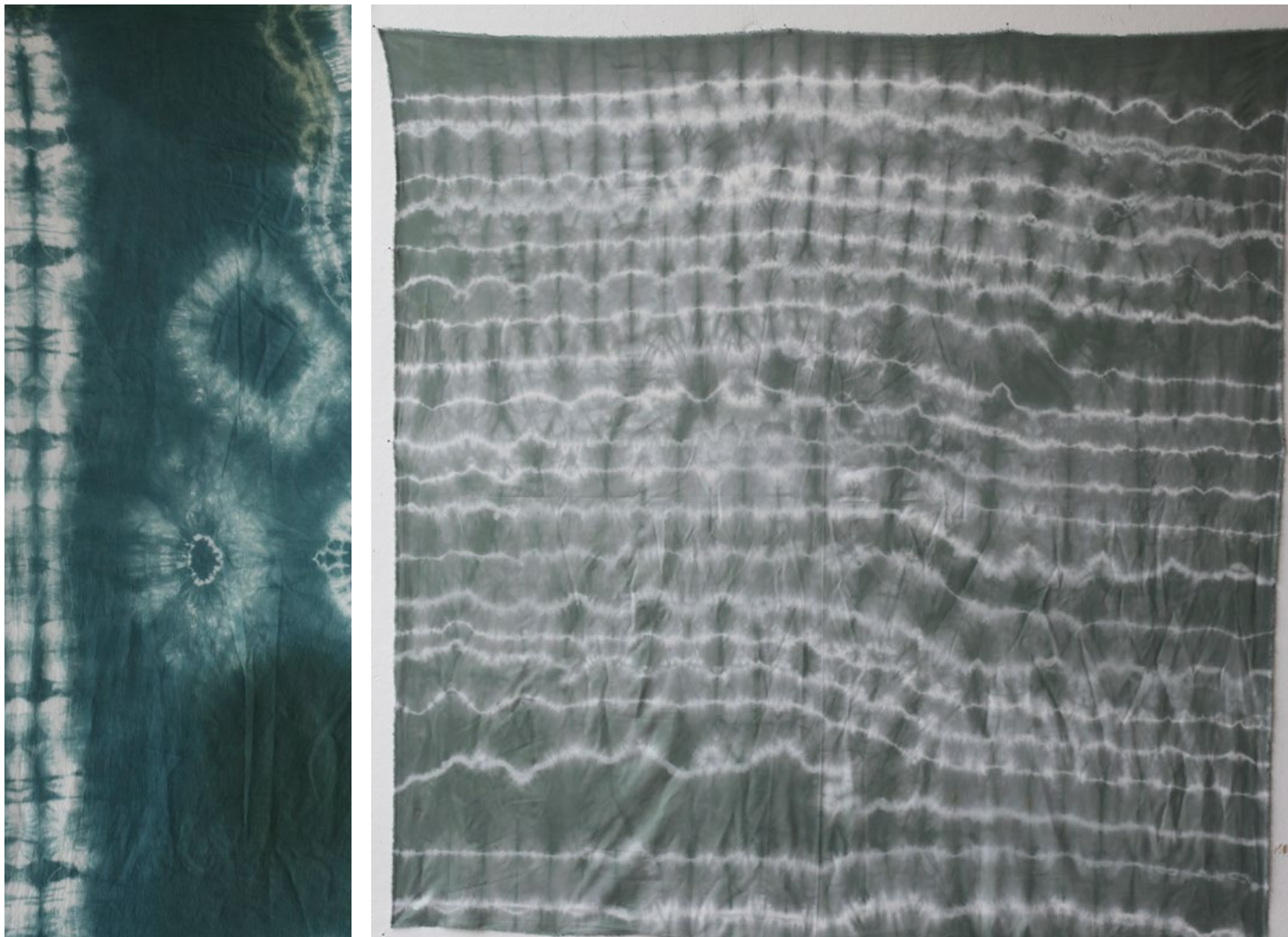
Övergivet sommarland

Stillbild på vind som blåser i plast på byggnadsställning

Färgning

Jag vill få fram en vibrerande känsla i tyget. Efter många tester bestämmer jag mig för att gå vidare med tyget till höger. Jag gillar de vibrerande linjerna som påminner om hjärtslag eller en ljudfrekvens. Under mitt sängliggande och tv-tittande börjar jag tänka på något som kallas tension build-up. Det är ett ljud som spelas upp när något händer i en tv-serie, det börjar som ett väldigt litet ljud och eskalerar sedan i ett stort explosionsartat ljud. I *The Vampire Diaries* är det ofta när någon blivit vampyr och öppnar ögonen för första gången efter att ha varit död. Lite så känner jag att det kan vara med överklighetskänslor. Det byggs upp i bakgrunden utan att man märker det och sen så BANG är hela ens världsbild upp och ner. Det är något som är både långvarigt och plötsligt. Jag tycker det är intressant och börjar tänka på ljudet som en del av mina lager. Ljudet representerat som en bild.

Känslan

Jag jobbar på att få en överklighetskänsla, bara för att se hur det är att vara medveten i den. Då skriver jag det här:

20-02-16

Jag är intresserad av det paranormala. Mina överklighetskänslor är viktiga för mig därför att de är en verklighetsflykt. Ett litet korn av överklighet i en värld av arbetsansökningar och odiskad disk. Jag flyr gärna in i en annan värld där det finns något mer, något mindre verkligt, något man kan utforska och känna sig hemma i. Något mer, ett till litet ögonblick, en känsla av något som känns lite fel men också rätt. Hur hittar jag och visar den?

Jag undrar hur och varför man vill leva i världen när det är så hemsk, så grågrön och platt. Jag förstår inte hur det funkar men jag tror att jag drar min kreativitet ur den här känslan. Det är som att vara totalt fokuserad men inte veta när det plötsligt skall brytas. Det är som någon slags magi eller psykiskt tillstånd. Jag vet inte varför det händer men jag vet att jag letar efter det. Att uppskatta snö. Ett ögonblick kan betyda allt, det är magiskt. Överklighetskänslorna är det som gör mig magisk. Som gör att jag kan stanna i det här, det är som att gå på droger fast jag är min egen drog. Jag vill ge det till andra, fast framförallt vill jag visa att jag inte är galen.

Jag minns en kväll, jag satt vid ett bord och skrev om min pappa som just gått bort. Jag kände mig så ensam, så förlorad, att jag inte passade in i tiden, att tiden och rummet försvann runt om mig. Jag tror att det kallas för "flow" om man är konstnär. Jag är inte galen jag är annorlunda, jag är inte grå, jag är inte postapokalyptiskt gulgrön. Detta är varför jag vill vara konstnär, dessa stunder. Stunden av att vara utanför sig själv och samtidigt så inne i sig själv. Jag förstår inte riktigt hur det är intressant för någon annan än mig själv men det är så här jag jobbar, så här jag fungerar. Det sköljer över en, man vill ha allt men samtidigt inget. Man vill skapa allt, man vill skriva så fort att inget glöms bort. Vardagen är kvar, den ligger där nära och väntar på att jag skall komma tillbaka. Jag förstår att detta bara är viktigt för mig. Därför vill jag göra det viktigt för någon annan genom att i alla fall få dem att förstå och kanske känna igen sig i det. Detta är ett verk om konstnärlig process. Jag fortsätter att tänka, även fast jag själv inte fattar det, det känns mest som att jag ligger i min säng och ser på *The Vampire Diaries*. Jag börjar kolla igenom mitt arkiv av bilder, det känns som att det kanske finns något där. Jag letar ju ändå i mina minnen efter överklighetskänslorna. Jag försöker filma, försöker hitta något med min kamera som jag inte kan se. Något som jag kan visa för andra. Det är så jävla svårt och jag vill bara ge upp.

Efter att jag skrivit det så bestämmer jag mig för att jag måste ha med text i mitt verk. Det känns som att det är viktigt att förmedla känslan inte bara visuellt utan också i text. Jag börjar tänka på de gånger jag haft överklighetskänslor. Jag har väldigt tydliga minnen av dem. Nästan orimligt tydliga. Jag skriver dem i text. Samtidigt arbetar jag vidare med mitt arkiv och mer praktiskt.

Lager

Jag vill arbeta med mina bilder i lager, framför och bakom varandra. Jag vill ha ett lager med en föreställande bild, och genom genomskinligheten i bilderna skapa andra bilder bakom och framför. Jag vill att verket skall förändras, att man skall kunna se det från alla håll.

Jag funderar på transparensen i bilderna. Det är som att jag vill att lagren i bilderna skall skapa en ny bild och att bilden sedan skall kunna förändras beroende på vilket ljus den belyses av. Jag bestämmer mig för att jag vill ha tre lager i mitt verk: ett fotografiskt, ett färgat/abstrakt som leder fram till den tredje bilden och den bilden skall vara gjord av restfärg från digitaltextilprintern. Det är den färg som blir över när man rengör digitalprintern. Som ett skuggtryck. Jag vill att de skall ha samma uttryck som mina tuschteckningar. Det känns som att det gör att bilderna hör ihop, att det blir samma verk, att den första tryckta bilden transformeras genom den andra. Att det skapar en helhet.

Det var i samma veva jag började att arbeta på utbränningstyg, ett tyg som gör att jag kan bränna bort delar av trycket med en utbränningspasta och så visa olika delar av de olika lagren. Där man lägger utbränningspasta så bränns en del av textilfibern bort och kvar finns bara den genomskinliga delen.

Prov på restfärgsbilder, inspirerade av mina tuschteckningar.

Jag provar min idé med lager genom att hänga tygerna. Mitt tyg med restfärgen från digitalprintern är för tjockt men jag fick ändå ut mycket bara att se tygerna bakom och framför varandra. Jag inser att jag måste jobba med tygerna mer, både deras tjockhet, färg och storlek. Jag bestämmer mig för att skriva ut fotografiet på utbränningstyg, det kan göra att delar av trycket ses igenom det första lagret. Jag fotograferar av min grågröna färgning och skriver ut den på utbränningstyg. Jag vill lösa upp den mer, och framförallt få upp den i storlek i förhållande till de andra bilderna.

Jag målar utbränningspasta på tyget

Text

Jag fortsätter att skriva och tänka på överklighetskänslor. Jag arbetar med det i texter som skall kompettera verket.

Vi sitter vid ett dunkelt upplyst bord. Någon har ristat in "Boys to men 4 lyfe" i bordet i ett spikigt hjärta. Just som jag skall kommentera det för mina vänner sköljer det över mig. Vem är jag? Vad gör jag här? Hur kan jag, en så mänsklig varelse, tro att jag betyder något i den här världen?

Att jag kan prata. Har kläder, varför har jag den är grå hoodien och hur är den gjord? alla hjärnans pusselbitar är plötsligt synliga, de svävar omkring i huvudet i ett grågrönt ljus. Det är som en reeboot av systemet, sedan faller allting på plats igen, på samma plats som förut. Jag hinner inte ens bli saknad, tankeströmmen är kortare än en minut. Jag tar upp mitt ölglas och dricker lite, undrar vad det var jag skulle säga.

Jag känner inte att det är jag i reflektionen i glaset. Vad är ett jag och hur kan det se ut så här? Jag stirrar på mig själv i helkroppsspeglarna som står lutad mot väggen. Egenhändigt dåligt klippt frisyra, min mage som blivit stor över vintern. Försöker se mig själv i min kropp, i mitt ansikte. Jag försöker förstå att detta är jag, att jag skapat allt det som finns omkring mig, min tillvaro, mitt hem. Att jag skriver nu, att jag tänker det jag skriver och sedan kan läsa det. Jag förstår inte att det är jag samtidigt som det är helt självklart. Jag är bara en klump, hur kan jag vara ens det? Jag tar på mig mina trosor, springer till köket, tevattnet håller på att koka över.

Jag ser på min mamma, hur kan det vara möjligt att mänsklighetens fortlevnad sker genom att kvinnor och män fortplantar sig. Det känns omöjligt. Jag ser henne i ett led där hon står först och resten tornar upp sig i en båge tätt bakom henne. Mormor, gammelmormor, Ju längre bak i ledet desto gråare, tillslut är det bara genomskinliga siluetter kvar. Vill du ha the undrar mamma och jag märker att stereon spelar new york new york.

De här tre texterna känns väldigt viktiga för mitt projekt. Jag känner att de är verktexten. Texten som skall presenteras tillsammans med verket. Jag vill att de skall presenteras vid verket eller läsas upp. Det känns viktiga för att man skall kunna förstå verket.

20-03-16

Jag ångar mina tyger, försöker tänka på texterna jag skrivit. Jag vill ha med dem i verket. Det känns som att de är viktiga för förståelsen av projektet. Jag tvivlar lite. Men jag gillar grågrönt. När jag har ångat mitt fotografi så har färgen runnit, det är för att polyesterfibrerna inte tar upp färgen, jag gillar det lite, det löser upp bilden. Men jag vet inte hur det kommer se ut när jag tvättat det än. Det känns lite som jag arbetar med något skört. Det är svårt att arbeta med sköra och flyktiga känslor. Så mycket lättare att jobba med starka teman. Starka bilder. Subtila flygande teman. Jag tänker på hur jag skall hänga upp mitt verk. Jag tror att jag har bestämt mig för att använda metallpinnar, men jag vet inte hur jag skall göra med fällarna på tygerna, det känns som att jag vill ha vita fällor men hur skall jag göra det snyggt? Pratar med Johanna.O om att ha metall upptill och nedtill. Det känns smart. Jag vill att bilderna skall röra sig, det känns som att börjat använda mina ledorden jag skrivit om utan att ens ha tänkt på det. rörelse, transparens och lager. Jag funderar också på färgningar, det känns viktigt att jobba med riktig färgning istället för att fotografera av en färgning och skriva ut på grund av att jag vill använda båda sidor. eller att skriva ut bilden på ett väldigt tunt tyg.

Jag funderar vidare på utbränningen, jag vill att man skall se mer genom tyget. mer av de andra bilderna, så att de flyter ihop tillslut. Min bild på den grågröna färgningen som jag skriver ut blir fel men efter att jag målat utbränningspasta på det ändå något spännande, det är som att jag skapat en ny färgning med min utbränningsteknik. Jag bestämmer mig för att använda den som ett lager. Men att också ha ett lager där bilden inte är uppbruten, Därför skriver jag ut bilden igen men den här gången på sidan.

Jag provar att skriva ut på siden, för att få en ännu mer genomskinlig känsla och ett komplement till den stumma utbränningsbilden.

Jag borrar hål i två plankor och hänger upp mina tyger på dem. Det känns som att det fungerar men att jag behöver stänger upptill. Jag bestämmer mig för metallrör. Jag bestämmer mig även för att jag skall ha stadkantslim på alla bilderna istället för att göra sömmar i sidorna just eftersom jag vill att tygerna skall röra sig när man själv rör sig runt om verket. Jag vill ha allting som en helhet. Att man skall kunna se överkligheten och verkligheten samtidigt. Det normala fotografiet med övergångslager emellan på ena hållet och det utbrända fotografiet med samma motiv på andra hållet. Det känns som att det blir ännu mer av en rörelse i helhetsbilden. Jag tänker på hur jag skall belysa verket, om jag skall ha lampor eller bara naturligt ljus. Jag bestämmer mig för att använda naturligt ljus. Då kommer det till nya problem. Plötsligt är tygerna jag valt alldeles för tjocka. De tjocka bomullstygena gör att det tar stopp. det släpper inte in tillräckligt med ljus. Jag vill att man skall kunna se alla lager genom hela verket, från båda sidor. Det fungerar inte eftersom det första bomullstyget är för tjockt. Jag väljer i sista stund att göra om de två lager som är för tjocka.

Jag målar digitalprintsvätska på samma sidenmaterial som jag också skriver ut min fotografiska bild på. Jag försöker få en övergång mellan tygerna. Jag vill att man skall se de olika lagren som en helhet, en bild. För att göra verket till en rörelse som kan ses både fram och tillbaka. Jag hänger upp allting och i sista stund bestämmer jag mig för att lagret med digitaltrycksfärg tar över över för mycket och stoppar upp känslan av övergång i verket. Det är gränslandet och övergången som känns viktigare att gestalta. Jag monterar allt på metallstänger och har stadkantslim istället för sidfällor det skapar ett mer flyktigt uttryck.

Reflektion

Känslor

Ibland känner jag mig som Hilma Af Klimt. Att jag har något gudalikt som berättar för mig vad jag skall göra för konst. I mitt konstnärskap känns det som att jag 60% av tiden går runt och väntar på det där, den där känslan, blixten, när det strömmar över en. Då vet man vad det skall bli. Det är i det tillståndet som jag känner mig som mest hemma. Som att jag kan göra allt och förstår allt. Det är magi. Fast jag vet ju att det bara är psyket. Men det känns som en högre insikt i världen och livet. Som att det kan bli något mer än odiskad disk. Det är därför jag håller på med konst. Annars skulle jag lika gärna kunna lägga av.

Därför är det svårt för mig när den inte kommer i ett projekt. När jag måste förlita mig på mina kunskaper, som jag också har, känns meningslöst och dumt. Jag känner mig som en av de klyschigaste konstnärskarikatyrerna. Jag gör konst ”med hjälp av en högre makt”. I det här projektet hade jag inte riktigt hittat det. Jag arbetade under ständig motgång från mig själv. Det var svårt, utmanande, utmattande och meningslöst. Men det blev något. Genom hela arbetet har jag slagits mot mig själv. Det är dock också en viktig del av min process som jag också har valt att skriva om.

Utgångspunkt kontra färdigt resultat

Jag började med att se lager i handkolorerade bilder. Att försöka beskriva de lager jag såg och varför det skapades en överklighet i de kolorerade bilderna. Jag ville hitta mina egna känslor och genom gestaltandet försöka förklara dem för mig själv. Det var lagren som intresserade mig. Men på något sätt var det svårt för mig att förstå det förrän ganska sent i arbetet. Jag avgränsade inte mitt arbete tillräckligt i början och hamnade i ett överflöd av intryck. När jag till slut hittade tillbaka till min utgångspunkt hade jag dock funnit andra saker. Bilder, intryck och texter som gjorde att det fysiska verket blev mer mångbottnat. Det var svårt att göra ett objekt av något immateriellt. Att känna sig nöjd med hur jag gestaltade känslor genom bild, transparens och rörelse.

När jag ser tillbaka på projektet ser jag ändå en klar röd tråd genom hela processen. Jag ser arbetet med gränserna och lagren som jag i början hade så svårt att hitta. Att jag använde mina ”ledord” genom gestaltningen trots att jag själv kände mig så förvirrad genom projektet. I det hjälpte det verkligen att arbeta med en projektbeskrivning. Kanske inte för att följa den till punkt och pricka utan för att ha den någonstans i bakhuvudet.

Frågeställningar

Hur kan man gestalta något på gränsen mellan verklighet och dröm?

Den här frågeställningen handlade om gränsen, gränsen där verkligheten blir överklig. Jag känner att det här projektet slutade med att jag arbetade mest med just den gränsen fast jag inte förstod det förrän i slutet. Övergångsstadiet mellan verklighet och överklighet. Det som händer när man är på väg in i en överklighetskänsla. Garderoben in i Narnia. Jag började med att försöka arbeta med en bild som i sig var som en övergång, något som tog en vidare in i överkligheten. Jag fortsatte att arbeta med mina färgade tyger för att få fram den abstrakta känslan av förändring, av övergång från det ena stadiet till det andra. I början ville jag gestalta just överklighetskänslan. En bild av en överklighetskänsla. Men jag nådde inte dit förrän jag började tänka på övergången. Hur verkligheten långsamt förvandlas till något annat. Jag tror att om jag reflekterat mer konkret över den här frågeställningen under arbetets gång hade jag kommit längre fortare.

Hur kan man genom en konstnärlig process gestalta överklighetskänslor?

Processdelen i rapporten känns ganska spretig. Det är som att jag har svårt att hitta det jag letar efter nästan hela vägen in i slutskedet. Jag tog på mig väldigt stora existentiella frågor och försökte beskriva dem med bild. Om jag hade gjort arbetet igen hade jag nog försökt att avgränsa mig mer. Jag känner ändå att jag har lyckats ta mig fram till en slutprodukt, ett verk. Självklart är det subjektivt, det är ju mina egna känslor jag försökt gestalta. Men jag känner att genom mina texter, som också är en del av verket, har jag kommit ganska långt i att beskriva mina egna överklighetskänslorna. Jag har arbetat mycket med textila tekniker och fysisk bearbetning av bild vilket jag tyckt både passat i projektet och har gynnat mig. Jag har vågat göra något svårt, något som jag inte visste om jag skulle lyckas med.

Det här projektet kom i slutändan att handla om gränsen mellan verklighet och överklighet. Övergångarna och platserna där verkligheten är tunn. Jag känner att jag genom mitt arbete svarat på båda mina frågeställningar genom min konstnärliga gestaltning. Den första frågeställningen handlade om gränsen mellan överklighet och verklighet och det blev tematiken i projektet. Medan den andra var en mer konkret frågeställning som jag känner att jag besvarade genom min process och mitt verk. Jag har gjort en gestaltning av överklighetskänslor och det är min gestaltning. Jag tror att jag kommer fortsätta arbeta med det här temat fast då kanske i en mindre pressad situation där jag känner att jag kan få utrymme och lugn att reflektera och undersöka olika spår.

Resultat

Mot min förmodan blev det till slut ett färdigt objekt. Jag känner att jag har utmanat både mitt arbete med bilder och mina textila tekniker i det här projektet. Jag har jobbat mer med bilden i ett sammanhang med andra bilder, jag har ändrat och gjort om lager och jag har samtidigt arbetat med att utveckla mitt tema. Jag tog en risk och arbetade med tunnare material som jag aldrig arbetat med förut och med stadkantslim och lösa kanter istället för stramt uppspända tyger som jag arbetat med förut. Vad gäller temat har jag känt mig extremt frustrerad och arg på mig själv för att jag valde det genom processen men så här i efterhand känns det som att jag utvecklats mycket genom att arbeta med något så abstrakt. Jag har genom processen haft behållning av tanken på Hilma af Klimt och hennes kollegor som hade förmåga att gå in i det abstrakta måleriet med en överjordisk känsla. Jag har känt en samhörighet med dem och deras väg in i det abstrakta som har hjälpt mig hitta mitt eget uttryck. En vändpunkt i projektet som hände alldeles i slutet var att jag tog bort det digitalprintsfärgade tyget som skulle representera överkligheten för att jag inte kände att det var det uttrycket jag ville ha. Efter det kände jag mig ändå mer nöjd med mitt arbete och att jag funnit i alla fall något som jag var ute efter. Tygerna samspelar mer och de olika materialen går in i varandra. Bilderna ändras beroende på vilken vinkel man ser dem ifrån och transparensen och lagren blir tydligt rumsliga.

Källförteckning

Böcker

Lewis, C.S.(1950-1956) The Chronicles of Narnia, Storbritannien, HarperCollins

Dahl Roald, (1988) Matilda Storbritannien, CapeTiden

Rowling, J.K(1997-2007) Harry Potter,Storbritannien, Tiden

Länkar och arbeten

Nobuhiro Nakanishi, 2016-02-15

http://nobuhirokanishi.com/wp-content/uploads/2015/06/acac_yamamoto_04.jpg

The Guardian, (2015-09-4) Depersonalisation disorder: the condition you've never heard of that affects millions, 2016-04-08
<http://www.theguardian.com/society/2015/sep/04/depersonalisation-disorder-the-condition-youve-never-heard-of-that-affects-millions>

Depersonalization disorder (2016-03-14) | Wikipedia hämtad 2016-04-08
från https://en.wikipedia.org/wiki/Depersonalization_disorder

Derealisation(2014-05-30), | Wikipedia hämtad 2016-04-08
från <https://sv.wikipedia.org/wiki/Derealisation>

Depersonalisation(2015-01-28), Wikipedia hämtad 2016-04-08
från <https://sv.wikipedia.org/wiki/Depersonalisation>

Natur och Kultur (2016) Depersonalisation, <http://www.psykologiguiden.se/www/pages/?Lookup=depersonalisation> 2016-04-08

Witt.Karolina 2009
Hilma af Klint Tempelbilderna och historieskrivningen
Kandidatuppsats
Konstvetenskap, Sektionen för Humaniora
Högskolan i Halmstad
<http://hh.diva-portal.org/smash/get/diva2:306945/FULLTEXT01> s.5-9

Film och TV

Amélié från montmartre
Regissör Jean-Pierre Jeunet
Producent Jean-Marc Deschamps, Claudie Ossard
(2001)
Le Fabuleux Destin d'Amélie Poulain
Produktionsbolag Claudie Ossard Productions, Union Générale Cinématographique
Film
Frankrike

The Vampire Diaries
Skapad av: Kevin Williamson och Julie Plec
Baserad på: The Vampire Diaries av Lisa Jane Smith
(2009 - pågående)
The Vampire diaries
Produktionsbolag Outerbanks Entertainment,Alloy Entertainment,CBS Television Studios,Warner Bros. Television
TV-program.
USA

